

42. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 14. q. 1. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 1. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 13. q. 1. Rada 3. p. contr. 9. art. 1. Pitygian. in 3. dist. 14. art. 5. Cavellus in Schol. in 3. dist. 14. q. 1. Gallus in 3. dist. 14. q. 1. cap. 1. & seqq. Herincx 4. p. disp. 2. q. 1. Felix de Incarn. cap. 15. difficult. 1.
43. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 1. disp. 27. sect. 1. & 2. Vazq. 3. p. disp. 54. sect. 1. cap. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 52. sect. 1. & 2. Anton. Perez tract. 6. disp. 2. cap. 1. & seqq. Rhodés tract. 7. disp. 3. q. 2. sect. 1. §. 1. Mart. Perez disp. 22. sect. 2. Esparza q. 27. art. 7.
44. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 14. q. 1. & seqq. Caspenf. tom. 2. tract. 20. disp. 5. sect. 4. Estius in 3. dist. 13. §. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 7. q. 1. Malletus tom. 2. pag. 7. & seqq. Bonæpei tom. 2. tract. 3. disp. 10. dub. 1. & seqq. Bassæus verb. scientia Christi D. num. 2. & seqq.
45. Quæstio 6. An gratia sit donum creatum, & Spiritu Sancto distinctum? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 2.
46. Quæstio 7. An charitas, & cætera alia dona superna creentur, aut educantur? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 3.
47. Quæstio 8. An gratia, & charitatis habitus realiter distinguantur? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 4.
48. Quæstio 9. An habitus charitatis, sive lumen gloriæ sit tota ratio agendi? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 1.
49. Quæstio 10. An, & quomodo gratia habitualis possit augeri, aut minui? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 2.
50. Quæstio 11. An gratia, & peccatum possint esse simul de potentia absoluta? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 7.
51. Quæstio 12. An sit de fide, sanctificationis formam esse habitum? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 9.
52. Quæstio 13. An Christus Dominus ab instanti Conceptionis habuerit plenitudinem gratiæ? De quò, hic q. 4.
53. Quæstio 14. An Christus Dominus sit sapiens sapientiâ genitâ, simulque ingenitâ? De quò, tom. 1. dist. 32. q. 1.
54. Quæstio 15. An negare Christo Domino gratiam habitua-lem, sit quid temerarium? De quò, hic q. 3. & 4.
55. Quæstio 16. An testimonia Sanctorum Patrum aperte convincant, gratiam habitua-lem fuisse in Christo Domino? De quò, hic q. 3. & 4.
56. Quæstio 17. An gratia capitis sit idem cum gratiâ singula-ris personæ? De quò, hic q. 3. 4. & 5.

DE

DE COMPARATIONE SAPIENTIÆ Christi Domini ad sapientiam Dei.

DISTINCTIONIS DECIMÆ QUARTÆ SYNOPSIS.

*Omnia Christi animam novisse fatebimur omnes,
Non tamen Omnipotens ipsa fuisse datur.*

Sic incipit: *Hic queri opus est.*

Sic terminat: *Frustra habetur controversia.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de Christi Domini perfectionis plenitudine, quantum ad ipsius gratiam, & scientiam; sed in presenti comparat perfectionem, quâ pollet in quantum homo, cum perfectione Dei: igitur rectam connexionem servant.

2. Consequentia probatur: Non bene posset Magister perfectionem Christi Domini, in quantum homo, cum perfectione Dei conferre, si prius de illâ non egisset attentè; sed Magister in superiori distinctione maximâ protymia de Christi Domini perfectionis plenitudine disservit, quantum ad ipsius gratiam, & scientiam: ergo dum perfectionem illam modo cum Dei perfectione comparat, concinnum connexionis ordinem tenet.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quantum primâ ostendit Magister, quod licet anima Christi Domini per scientiam infusam noverit omnia, quæ Deus, etsi non ita plenè; non tamen omnia potest, quæ Deus valet. In secundâ verò id ipsum firmat, sustinens, Christi Domini animam non fuisse Omnipotentiam honestatam. In tertiâ autem, & ultimâ detegit parte, Christum Dominum, adhuc secundum hominem, non semel Omnipotentiam accepisse, in usumque habuisse.

4. **PRO PRIMÆ** igitur partis assidua intelligentiâ, en primum theorema: *Etsi Christi Domini anima omnem Deus contulerit scientiam, eidem tamen communicare Omnipotentiam non potuit.* Quod solerter expendit

dit

dit Magister, dum cuidam dubitationi contentæ in litterâ congruentissimam adiciit solutionem.

5. Inquirat ergo Magister: *An anima Christi Domini æqualem Deo sapientiam habuerit; & utrum noverit omnia, quæ Deus scit?* Sed antequam suum proprium detegat nutum Magister, aliorum opinionem refert, & promovet; & postmodum ipsam refellit, in suamque postremò sententiam discedit.

6. Aliquot enim dixerunt, animam Christi Domini nec æqualem cum Deo habere sapientiam, nec omnia scire, quæ Deus scit. Quod sic in litterâ primò probare tentant: Anima Christi Domini est creatura, sed creatura in nullo Creatori æquatur: ergo nec in sapientiâ; sed ex eò quod Christi Domini anima non coæquetur Creatori in sapientiâ; nec æqualem cum ipso habet sapientiam, nec omnia noscit, quæ Deus scit: ergo.

7. Secundò: Si anima illa Christi Domini æqualem cum Deo haberet scientiam, iam Deus in omni bono, maiori non frueretur virtute, quàm eius creatura; sed Deus in omni bono, maiori pollet virtute, quàm eius creatura: ergo quia Christi Domini anima, nec superem Creatori habet scientiam, nec scit omnia, quæ Deus noscit.

8. Tertio probant ex Prophetâ, Psal. 138. in personâ hominis assumpti, alloquente: *Mirabilis facta est scientia tua ex me, & non poterò ad eam;* sed Regius Psalter scientiam Dei cum Christi Domini animæ scientiâ his confert verbis, hancque inferiorem statuit: ergo quia nequit scientia animæ Christi cum Dei scientiâ æquari.

9. Quarto, sic in præfata opinionis subsidium, Prophetæ dictum illustrat Cassiodorus in Expos. ad Psal. 130. *Veritas humanæ conditionis ostenditur; quia assumptus homo divinæ substantiæ non potest æquari, vel in scientiâ, vel in alio:* ergo si humanæ conditionis veritas ostenditur in eo, quod assumptus homo divinæ substantiæ non possit æquari, vel in scientiâ, vel in alio, rectè deducitur, animam Christi Domini nec supparem esse in scientiâ Deo, nec omnia scire posse, quæ Deo datum est noscitur.

10. Quintò, ampliùs roborant assumptum ex 1. Corinth. cap. 2. dum sic Apostolus scribit: *Nemo novit quæ sunt Dei, nisi Spiritus Dei, qui solus scrutatur omnia, etiam profunda Dei.* Ergo si nemo novit quæ sunt Dei, nisi Spiritus Dei, qui solus scrutatur omnia, etiam profunda Dei, non poterit anima Christi Domini scire omnia, quæ Deus scit, nec æqualem cum eo sapientiam habere, eò quod ipse Spiritus Dei non sit, qui solus omnia scrutatur.

11. Sextò tandem, alia ratione suam in litterâ opinionem suadent: Si enim anima Christi Domini sciret omnia, quæ scit Deus, haud dubiè non solum seipsam, verum totum mundum creare sciret, cum id Deum non lateat; sed anima Christi Domini nec seipsam, nec mundum totum creare scit: ergo quia non scit omnia, quæ Deus scit; sed si sciret omnia, quæ Deus scit, æquali cum ipso scientiâ polleteret: ergo. Hactenus de hac opinione.

12. Respondet iam Magister dubitationi pro thematis scopo nuper apposito, animam Christi Domini per scientiam sibi gratis collatam cognoscere omnia in Verbo, quæ Verbum ipsum noscit, à quo in unitatem suppositi fuit assumpta unà cum aliis humanæ naturæ partibus.

13. Unde subdit Magister in litterâ, rationesque in oppositum universaliter diluit: Quòd licet anima Christi Domini sciat omnia, quæ Deus scit, non tamen potest omnia, quæ Deus valet; nec ita plenè ac clarè cognoscit omnia, sicut Deus intuetur illa: Quamobrem Creatori suo non æquatur creatura in scientiâ; quia esto æquetur scientiæ Dei, quoad numerum scitorum, non tamen æquatur sibi in modo sciendi. Deindè; quia scientia Dei multò dignior, & altior est, digniùsque, & perfectiùs omnia capit, quàm illius animæ Christi Domini scientia: ergo quanvis anima Christi Domini sciat omnia, quæ Deus scit; non tamen formali rectèque illatione consequitur, quòd suppar sit utrobique scientia.

14. Uterius pergit Magister ad alia specialiter eliminanda argumenta pro opposita opinione adducta. Illud enim Apostoli: *Nemo novit quæ sunt Dei, nisi Spiritus Dei, qui solus scrutatur omnia,* non solum non officit asserto, verum ipsi proficit; eò quod exponatur, apud litteram, de spiritu, qui datus est Christo Domino non ad mensuram; cum immediatè addat Apostolus: *Nos autem spiritum Dei habemus.* Ergo si spiritus Dei, qui datus est Christo Domino non ad mensuram, scrutatur omnia, etiamque profunda Dei, quis inficias ibit, animam Christi Domini scire omnia, quæ Deus scit?

15. Insuper ad instantiam illam, quòd si Christi Domini anima sciret omnia, etiam sciret creare seipsam, totumque mundum, respondet Magister, animam illam scientiam habere creandi, sed non potentiam; quia scit quomodò seipsam, mundumque totum creaverit Deus: Habet ergo scientiam sui creatæ, sed non sui creandæ; quia non est creanda, sed creata: ergo rectè compatitur, quòd Christi Domini anima sciat omnia, quæ Deus scit, etsi non possit omnia, quæ Deus valet.

16. His sic prælibatis, suam iam primò propugnat resolutionem Magister, simulque oppositam penitus dissolvere tentans: Anima Christi Domini præ omnibus spiritum Dei habuit, cui spiritus non est datus ad mensuram, ut innuit sacer textus Ioannis cap. 3. ergo si Spiritus Sancti donis sine mensurâ anima illa Christi Domini fruebatur, etiam & sapientiæ dono; sed ex eo quòd sapientiæ dono sine mensurâ frueretur, necessariò sciret omnia, quæ Deus scit: ergo.

17. Secundò: Si quædam sciret anima illa Christi Domini, & quædam non; iam tunc non sine mensurâ scientiam haberet; sed sine mensurâ scientiam habuit: ergo quia omnia sciebat; sed ex eo quòd sic scierit omnia, reverà scieret omnia, quæ Deus scit: ergo quanvis scientia animæ Christi Domini non sit par cum scientiâ Dei; tamen scit omnia, quæ Deus scit.

18. Tertio ex Divo Fulgentio, quodam in sermone, hanc argutè Apostoli ad Colossenses cap. 2. expendente auctoritatem: *In quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ absconditi.* Sic alloquitur Fulgentius: *Anima illa Christi Domini rerum omnium scientiam habet; sed dum Christi Domini anima scientiam rerum omnium habet, scit omnia, quæ Deus scit, aliter rerum omnium scientiam non haberet, etsi ipsius scientia cum scientiâ Dei æquari non possit: ergo.*

19. Quartò: Nullus scit aliquid, quod eius anima ignorat; sed Christus Dominus, secundum omnes Doctores, scit omnia: igitur anima eius scit omnia; sed quo pacto scit omnia, profecto scit omnia, quæ Deus scit: igitur nihil Christi Domini animam latet, quod Deus scit; sed his non probatur, scientiam animæ Christi Domini cum scientiâ Dei æquari: ergo quia hæc duo aptè cohærere videntur, quippe, quòd anima Christi Domini sciat omnia, quæ Deus scit; & quòd eius scientia non sit æqualis cum Dei scientiâ.

20. Sed oppones: Eò quòd anima Christi Domini sciat omnia, quæ Deus scit, reverà Deus non scit magis, quàm Christi Domini anima scit; sed ex eò quòd Deus non sciat magis, quàm anima Christi scit, scientia animæ Christi Domini cum scientiâ Dei æquatur: igitur anima Christi Domini non solum scit omnia, quæ Deus scit; verum eandem scientiæ æqualitatem referunt.

21. Respondet Magister in litterâ negando minorem, & consequentiam. Quia licet anima Christi Domini sciat omnia, quæ Deus scit; non tamen vicissim eandem scientiæ æqualitatem referunt, quia scientia Dei omnia plenè ac clarè intuetur, & absque ulla dependentiâ; sicque dignior, & altior omnibus aliis censetur scientiis; dig-

digniùsque ac perfectiùs omnia capit: At scientia animæ Christi Domini, etsi omnia sciat, quæ Deus scit, non tantà claritudine ac plenitudine, nec independenter à Deo; imò nec æquè dignior, & altior à nemine commendatur, eò quòd hæc sit creata, & increata illa. Unde, quondam solum æqualitatem in numero scitorum præ se ferunt; non verò in modo sciendi.

22. Instabis: Anima Christi Domini est speculum clarissimum ac mundissimum, iuxta illud: *Candor lucis æternæ, speculum sine macula;* ergo quia omnia, quæ in eà apparent, clarè ac plenè suâ intuetur scientiâ: ergo tantà claritudine ac plenitudine scit omnia anima Christi Domini, ac ipse intuetur Deus: ergo non est ex quo æqualem non debeant referre scientiam.

23. Respondetur ex ipsius Magistri doctrinâ, animam Christi Domini non esse speculum clarissimum ac mundissimum simpliciter, cum hoc solum soli rerum omnium Creatori congruat; sed tantum respectu aliarum creaturarum, inter quas anima Christi Domini principiatum tenet, cum supra omnes exaltata fuerit; atque adeò nunquam Creatori in scientiâ, modoque sciendi æquari poterit. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

24. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis sedulâ ostensione, en secundum theoremata: *Anima Christi Domini non fuit divini Omnipotentia nobilitata.* Hæc est secunda superioris theorematis pars; & pro exactâ ipsius probatione perscrutatur Magister in littera: *Quare anima Christi Domini non dedit Deus potentiam faciendi omnia, sicut cognoscendi omnia potentiam?*

25. Et respondet Magister, idèd cognoscendi omnia Deum animæ Christi Domini contulisse potentiam, & non faciendi omnia potentiam, quia natura eius attentè meditata, etsi capax fuerit omnis scientiæ, non tamen omnis potentia. Quod duplici duntaxat probat compendiariâ ratione.

26. Primò: Si animæ Christi Domini foret datum omnia facere, quæ Deus fecit, absque ulla cunctatione posset iure optimo Omnipotentis nomen sortiri; consequenterque hoc divino munere accepto, arbitrari Deum; sed anima Christi Domini, quanvis Verbo divino unita, non valet Omnipotentis nomen sortiri, nec Deum arbitrari: ergo quia animæ Christi Domini non potuit Deus Omnipotentiam conferre, etsi omniscientiam concesserit.

27. Secundò: Quanvis potentiam faciendi aliqua, quæ à creaturâ naturaliter fieri nequeunt, possit Deus animæ Christi Domini

communicare; nihilominus potentiam faciendi omnia non valet Deus ipsi præstare; eò quòd primum non extraheret illam à suo esse creato; secus secundum; dùm in infinitudinis divinitatisque celsissimo eam locaret culmine: ergo etsi Christi Domini animæ dederit Deus potentiam cognoscendi omnia, non tamen omnia faciendi potentiam præstare potuit.

28. Sed oppones primò: Animæ Christi Domini data est omnis potestas in Cælo, & in terrâ, ut exploratum est omnibus apud Matthæum cap. ult. sed omnipotentia Dei nihil aliud est, quàm omnia posse ubiquè, sive omnis potestas in Cælo, & in terrâ: ergo quia animæ Christi Domini non solùm potentia cognoscendi omnia, verùm & potentia faciendi omnia fuit ipsi à Deo elargita.

29. Respondetur negando consequentiam. Nam Matthæi, & Magistri verba, non in eodem, sed in diverso veniunt accipienda sensu. Quia Matthæi verba passim de potentia præsidendi exponuntur, quæ animæ Christi Domini congruit; cum supra cunctos fuerit Angelos erecta, omnibus præest, quæ sub Deo sunt. Magister verò loquitur de potentia faciendi omnia, quæ animæ Christi Domini aptari nequit; ac proindè suis verbis Magister non se dat in obvium sacro Matthæi textui.

30. Oppones secundò: Maioris ampliorisque latitudinis est scientia, quàm potentia; eò quòd Deus sciat omnia quæ potest, etsi non possit omnia quæ scit, ut lustranti constabit; sed animæ Christi Domini est capax omniscientiæ, quæ maius, & amplum arbitratum donum: ergo & erit capax omnipotentia, quæ inter minora minùsque spatiosa recensetur dona: ergo dùm Deus animæ Christi Domini contulit omniscientiam, omnipotentiam diffiteri non potuit.

31. Respondetur ex Magistri doctrinâ, quòd licet ex parte obiecti sit amplioris latitudinis scientia, quàm potentia, ut benè evincit instantia; non verò ex parte subiecti; imò è contra, maioris extensionis ex parte subiecti est potentia, quàm scientia. Nam omnipotentia constituit subiectum suum omninò immensum, & infinitum; secus omniscientia, ut expendebamus supra; sicque omnipotentia potiùs subiecti, quàm obiecti amplitudinem respicit. Quamobrem, etsi animæ Christi Domini contulerit Deus omniscientiam, non ideo colligitur, & omnipotentiam communicare debere. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficiant.

32. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis solerti indagine, en tertium theorema: *Christus Dominus, ut homo; quandoque*

omnipotentiam accepisse dicitur, in quantum scilicet, homo cæpit esse Filius Dei, & Filius Dei Filius hominis, & homo Deus, & Deus homo. Quod solùm quadàm Divi Ambrosii, sive potiùs Venerabilis Bedæ auctoritate suadere pertentat.

33. Divus ergò Ambrosius exponens illud Lucae cap. 1. *Hic erit magnus, & Filius Altissimi vocabitur, &c.* sic concinnè affatur: *Non ideo erit magnus, quòd ante partum Virginis magnus non fuerit; sed quia potentiam, quam Dei Filius naturaliter habet, homo erat ex tempore accepturus, ut una sit persona homo, & Deus.* Ergo quia Christus Dominus, ut homo, omnipotentiam, quam Dei Filius naturaliter habet, ipse ut homo erat ex tempore accepturus, scilicet, dùm homo cæpit esse Filius Dei, & Filius Dei Filius hominis, & homo Deus, & Deus homo.

34. Verùm, quia Ambrosii, sive Bedæ præfata verba magnam possunt difficultatem inducere, & ea, quæ actenus in distinctione scripsimus, radicitiùs evertere; cum animæ Christi Domini omnipotentiam elargiri videantur, opus erit nobis, in catholico illa expendere sensu, ut nec animæ Christi Domini omnipotentia adscribatur, nec à Magistri placito abire cogamur.

35. Quamobrem dicimus, verba illa non esse ita expendenda, quòd Christus Dominus habuerit, secundùm humanam naturam, omnipotentiam ex tempore, quemadmodùm illam habuit secundùm divinam naturam ab æterno; sed quòd Filius Dei ab æterno omnipotens, futurus erat homo in tempore habens omnipotentiam, non secundùm humanam, sed secundùm divinam naturam: ergo sic Ambrosii, aut Bedæ verborum expositione captà, nullum in assertum Magistri iurgium, nec in omnipotentiam divinam dispendium ingerunt. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

Q U Æ S T I O N E S.

36. QUÆSTIO. 1. An Christus Dominus ab instanti Conceptio- nis viderit clarè, & intuitivè Deum? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. p. disp. 14. q. 1. art. 1. Godoy in 3. p. tom. 2. disp. 32. §. 1. & seqq. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 16. art. 1. Camerinus tom. 3. q. 9. art. 2. & q. 24. art. 4. Cayetan. 1. p. q. 12. art. 5. Bañez 1. p. q. 12. dub. 3. Scotus in 4. dist. 49. q. 2. art. 4. Zumel 1. p. q. 12. disp. 2. art. 5. 37. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 14. q. 1. Gallus in 3. dist. 14. q. 1. cap. 1. Delgadillo p. 2. cap. 8. difficult. 1. dub. 1. Lauræa de in-

carn. disp. 15. art. 1. Felix de Incarn. cap. 15. diff. 1. Pitygian. in Schol. in 3. dist. 14. q. 1. art. 5. Aquila in 3. dist. 14. q. 1. art. 1. Cavellus in Schol. in 3. dist. 14. q. 1. Boyvin 2.p. cap. 7. q. 1.

38. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 1.p. disp. 46. cap. 1. & seqq. Aranda de Incarn. lib. 5. disp. 3. sect. 2. §. 2. Bernal disp. 33. sect. 1. & seqq. Mart. Perez disp. 22. sect. 2. Peñafiel tom. 4. disp. 13. sect. 3. Carleton tom. 2. disp. 52. sect. 1. & 2. Anton. Perez tract. 4. p. 2. disp. 2. cap. 1. Muniella de Incarn. disp. 13. sect. 2. Esparza q. 27. de provid. art. 7.

39. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 14. q. 1. & seqq. Durand in 4. dist. 49. q. 2. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 10. dub. 1. & 2. Estius in 3. dist. 14. §. 1. & seqq. Baudun. q. 10. art. 1. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 9.

40. Quæstio 2. An Anima Christi Domini videat in Verbo omnes Creaturas, quas visionis scientiâ intuetur Deus? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 14. q. 2. art. 2. Godoy in 3.p. tom. 2. disp. 34. §. 1. & seqq. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 5. cap. 3. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 12. art. 2. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 16. art. 2. Camerinus tom. 3. q. 10. art. 2. Nicolai in 3. dist. 14. q. 1. art. 7. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 6. dub. 3.

41. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 14. q. 2. Maffrius tom. 3. disp. 5. q. 1. art. 1. Boyvin 2.p. cap. 7. q. 2. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 13. q. 2. Gallus in 3. dist. 14. q. 2. art. 1. & 2. Delgadillo p. 2. cap. 8. difficult. 1. dub. 8. & 9. Rada 3.p. contr. 9. art. 3. Poncius in 3. comment. dist. 14. num. 102. Felix de Incarn. cap. 15. difficult. 3. Cavellus in 3. in Schol. dist. 14. q. 2. Aquila in 3. dist. 14. q. 2.

42. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3.p. tom. 1. disp. 26. sect. 1. & seqq. Aranda lib. 5. disp. 3. sect. 2. §. 3. Aldrete de Incarn. contr. 11. disp. 63. sect. 1. Martinon disp. 8. de Deo sect. 5. Molina 1.p. q. 12. art. 8. disp. 2. Amicus p. 1. disp. 9. sect. 3. 2. Lugo disp. 29. sect. 1. & 2. Bernal disp. 34. sect. 1. §. 1. & seqq. Rhodés tract. 7. disp. 3. q. 2. sect. 1. §. 2. Peñafiel tom. 4. disp. 13. sect. 5. Carleton tom. 2. disp. 52. sect. 3. Anton. Perez tract. 6. p. 2. disp. 2. cap. 4. Muniella de Incarn. disp. 13. sect. 5.

43. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 14. q. 3. art. 2. Caspensis tom. 2. tract. 20. disp. 6. sect. 2. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 10. dub. 2. Baudun. tract. 1. q. 11. art. 1. Estius in 3. dist. 14. §. 2. & seqq. Gabriel in 3. dist. 14. q. 2. Malletus tom. 2. pag. 7. & seqq. Bassæus verb. scientiâ Christi Domini. num. 1.

44. Quæstio 3. An Christus Dominus ultra scientiam beatam habuerit scientiam infusam? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3.p. q.

6. art. 2. & in 3. dist. 14. art. 1. q. 5. Godoy in 3.p. disp. 35. §. 1. & seqq. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 11. art. 2. Gonet tom. 4. tract. 1. disp. 18. art. 1. Camerinus tom. 3. q. 9. art. 3. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 6. dub. 2. Cayetan. in 3.p. q. 9. art. 4. Nicolai in 3. dist. 14. q. 1. art. 10. Medina in 3.p. q. 9. art. 4. Palacius in 3. dist. 14. disp. 1.

45. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 14. q. 3. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 1. & in 3. Comment. dist. 13. num. 182. Boyvin 2.p. cap. 7. q. 3. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 14. q. 1. Maffrius tom. 3. disp. 5. q. 2. art. 1. Delgadillo 2.p. cap. 8. difficult. 3. dub. 1. Rada 3.p. contr. 9. art. 4. & 5. Lauræa disp. 15. art. 7. Herincx p. 4. disp. 2. q. 1. Felix de Incarn. cap. 16. difficult. 1. Galus in 3. dist. 14. q. 1. cap. 1. & seqq. Cavellus in Schol. in 3. dist. 14. q. 3. Aquila in 3. dist. 14. q. 1. & seqq.

46. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3.p. disp. 27. sect. 1. & seqq. Vazq. in 3.p. disp. 52. cap. 1. Amicus tom. 6. disp. 20. art. 1. Aranda de Incarn. lib. 5. disp. 3. sect. 3. §. 1. Lugo de Incarn. disp. 20. sect. 1. Bernal disp. 35. sect. 1. Mart. Perez disp. 23. sect. 1. & seqq. Aldrete de Incarn. disp. 67. contr. 12. sect. 1. & seqq. Rhodés tract. 7. disp. 3. q. 2. sect. 2. §. 1. & 2. Peñafiel tom. 4. disp. 13. sect. 3. & 6. Carleton tom. 2. disp. 52. sect. 4. Anton. Perez tract. 6. p. 2. disp. 3. cap. 1. & 2. Muniella de Incarn. disp. 13. sect. 8.

47. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 14. art. 3. q. 1. Alensis 3.p. q. 13. memb. 7. Baudunius tract. 1. q. 9. art. 1. & 2. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 7. q. 3. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 1. dub. 3. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 6. sect. 4. Estius in 3. dist. 14. §. 1. & seqq. Bassæus verb. scientiâ Christi D. num. 4. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 7. & seqq.

48. Quæstio 4. An Christus Dominus habuerit scientiam per se acquisitam? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3.p. q. 12. art. 2. & in 3. dist. 14. art. 3. q. 5. Godoy in 3.p. disp. 35. §. 1. & seqq. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 11. art. 3. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 18. art. 2. Camerinus tom. 3. q. 9. art. 4. Nicolai in 3. dist. 14. q. 1. art. 10. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 6. dub. 2.

49. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 14. q. 3. Maffrius tom. 3. disp. 11. art. 3. Boyvin 2.p. cap. 7. q. 6. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 15. q. 1. Delgadillo p. 2. cap. 8. difficult. 4. dub. 1. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 1. & 2. Rada 3.p. contr. 9. art. 4. & 5. Lyra in cap. 2. Luca. Felix de Incarn. cap. 17. difficult. 1. Lauræa de Incarn. disp. 15. art. 7. Herincx p. 4. disp. 2. q. 1.

50. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3.p. disp. 30. sect. 2. Amicus tom. 6. disp. 21. sect. 1. Carleton tom. 2. disp. 52. sect. 5. Anton. Perez tract. 6.

p. 2. disp. ult. cap. 1. Muniella de Incarn. disp. 13. sect. 9. Aldrete de Incarn. controv. 12. disp. 69. sect. 1. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 2. sect. 3. S. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 13. sect. 7. Aranda de Incarn. lib. 5. disp. 3. sect. 4. S. 1. Lugo de Incarn. disp. 21. sect. 1.

51. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 14. art. 3. q. 2. Alenf. 3. p. q. 13. memb. 7. & seqq. Gabriel in 3. dist. 14. q. 1. & 2. Bonæpei tom. 3. disp. 10. dub. 4. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 6. sect. 5. Estius in 3. dist. 14. S. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 7. q. 4. Baudun. tract. 1. q. 9. art. 1. & 2. Malletus tom. 2. pag. 7. & seqq. Bassæus verb. scientia Christi Domini, num. 6. & seqq.

52. Quæstio 5. An Christus Dominus cognoscat in Verbo omnes creaturas posibles? De quò, hic q. 2. 3. & 4.

53. Quæstio 6. An Christus Dominus fuerit beatus ab instanti conceptionis? De quò, hic q. 1.

54. Quæstio 7. An scientia beata Christi Domini sit eiusdem speciei cum scientiâ hominum beatorum? De quò, hic q. 3. & 4.

55. Quæstio 8. An scientia Christi Domini sit eiusdem speciei cum scientiâ beatâ Angelorum? De quò, hic q. 3. & 4.

56. Quæstio 9. An Christus D. omnia sciat, quæ Deus scit? De quò, hic q. 2.

57. Quæstio 10. An Christus D. sit Omnipotens, & in quo stet eius ratio formalis constitutiva? De quò, tom. 1. dist. 7. q. 6.

58. Quæstio 11. An, & à quo desumatur inæqualitas visionis beatæ? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 2.

59. Quæstio 12. An in Deo omnes creaturas posibles valeant beati intueri? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 4.

60. Quæstio 13. An Christus D. visione, seu scientiâ beatâ comprehendat Deum? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 5.

61. Quæstio 14. An quilibet beatus valeat comprehendere Deum? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 5.

62. Quæstio 15. An sit possibilis species impressa Trinitatis? De quò, tom. 1. dist. 3. q. 8.

63. Quæstio 16. An Anima Christi Domini possit videre essentiam divinam sine attributis, aut unam personam sine aliâ? De quò, tom. 1. dist. 1. q. 10.

64. Quæstio 17. An Animæ Christi Domini possit Deus virtutem creativam communicare? De quò, tom. 1. dist. 30. q. 1.

DE DEFECTIBUS, QUOS CHRISTUS Dominus unâ cum naturâ humanâ assumpsit, & aliquos non accepit.

DISTINCTIONIS DECIMÆ QUINTÆ SYNOPSIS.

Sustinuit nostræ Christus discrimina vitæ,

Quæ sibi pro nobis congrua visa pati.

Sic incipit: *Illud quoque.*

Sic terminat: *Se non scandalizari.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de plenitudine scientiæ Christi Domini ex parte humanitatis; sed in præsentî determinat de ipsius passibilitatis defectu: igitur rectâ alternis connexionem pollent.

2. Consequentia probatur: Prius est, humanitatem Christi Domini donis ac perfectionibus decorare, quàm de defectibus ab ipso unâ cum humanâ naturâ assumptis differere, eò quòd bona malis semper præferenda sint; sed Magister in superioribus distinctionibus de gratiâ, & scientiæ plenitudine, aliisque perfectionibus naturam humanam à Verbo divino assumptam decorantibus egit: ergo dum in præsentî de defectibus unâ cum ipsâ naturâ acceptis differuit, haud dubiè concinnum scribendi ordinem tenet.

3. Dividitur præfens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ assignat Magister defectus, quos Verbum divinum unâ cum humanâ naturâ assumpsit. In secundâ verò statuit, defectus Verbum non assumpsisse divinum, necessitate coactâ, sed ultroneâ voluntate. In tertiâ autem, & ultimâ distinctionis parte, lubrica quorundam hæreticorum explodit errata.

4. PRO PRIMÆ igitur partis diligenti investigatione, primum præfigitur pronunciatum: *Verbum divinum veram hominis naturam, tam quòd corpus, quàm animam passibilem assumpsit, omnesque defectus, quos ipsum*